

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Σελίδες ζωής

«Επιασα το αίμα...»

Του ΠΑΝΑΓΗ ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΥ
p.galiatsatos@realnews.gr

Ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης εξήγησε με έναν τρόπο συγκλονιστικό και σοκαριστικό, συνάμα, γιατί εκείνος από όλους τους προκατόχους του κατάφερε να εξαρθρωσει τη «17N»: «Αυτό που έκανα εγώ διαφορετικά ήταν πως πήγα και ακούμπησα αυτούς τους ανθρώπους και έπιασα το αίμα. Από εκείνη την ώρα και μετά κατάλαβα πως δεν υπήρχε ούτε λεπτό περιθώριο να μην τελειώσουμε αυτή την υπόθεση».

Στο εξαιρετικά καλογραμμένο βιβλίο του με τίτλο «Στον ίδιο δρόμο», των εκδόσεων Πατάκη, ο κύκλος του αίματος ανοίγει με τη δολοφονία της Βιργινίας Κωνσταντίνου, στις 27 Απριλίου του 1999. Ο Μ. Χρυσοχοϊδης ήταν μόλις δύο μήνες υπουργός. «Στις 11:30 το βράδυ εξερράγη μια ισχυρή βόμβα που είχε τοποθετηθεί σε ένα παρτέρι έξω από το κτίριο του ξενοδοχείου. Η έκρηξη διέλυσε την τζαμαρία του ισόγειου. Κατά τραγικό τρόπο, τα σπασμένα τζάμια τραυμάτισαν θανάσιμα την 39χρονη Βιργινία Κωνσταντίνου, που εργαζόταν για το συνέδριο». Η Κωνσταντίνου κατέληξε στο ασθενοφόρο, ενώ ο Χρυσοχοϊδης βρισκόταν καθ' οδόν προς το νοσοκομείο: «Ζήτησα να δω τη νεκρή γυναίκα. Το σώμα της ήταν γεμάτο θραύσματα από γυαλιά, που το είχαν ουσιαστικά διαλύσει, μια εικόνα που δεν θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου. Γιατί είναι διαφορετικό να διαβάζεις κάπου ή να ακούς μια είδηση για έναν νεκρό και τελείως άλλο να τον δεις εσύ ο ίδιος, να δεις με τα μάτια σου το αποτέλεσμα του αγρίου εγκλήματος που έχει διαπραχθεί. Μόνο τότε καταλαβαίνεις την πραγματικότητα της κατάστασης στην πραγματική της διάσταση και βιώνεις το απόλυτο σοκ».

Το δεύτερο θύμα

Η Βιργινία Κωνσταντίνου υπήρξε το δεύτερο παράπλευρο θύμα μετά τον Θάνο Αξαρλιά, ήταν όμως το πρώτο θύμα τρομοκρατίας που έβλεπε ο ίδιος ο Χρυσοχοϊδης και, όπως γράφει, «η εμπειρία ήταν καθοριστική» και η στάση του στο θέμα της τρομοκρατίας άλλαξε ριζικά. «Ενωσα οργή και αγανάκτηση, εξάλλος με την ανανδρική ενέργεια που κόστισε τη ζωή ενός ανυποψίαστου πολίτη, συνειδητοποίησα ότι είχα την υποχρέωση να βρω τους δολοφόνους, αυτούς τους θρασυδείλους που ήταν τόσο ελεεινοί, ώστε να μην τους καίγεται καρφί που σκοτώσαν ένα άθωο κορίτσι».

Ο κύκλος του αίματος κλείνει 11 χρόνια αργότερα, στις 24 Ιουνίου 2010, με την τρομοκρατική επίθεση στο γραφείο του στην Κατεχάκη και τη δολοφονία του υποασπιστή του,

Οι συγκλονιστικές περιγραφές και αποκαλύψεις του Μιχάλη Χρυσοχοϊδη, όπως αποτυπώνονται στο βιβλίο του «Στον ίδιο δρόμο» που μόλις κυκλοφόρησε

“Είναι διαφορετικό να διαβάζεις κάπου ή να ακούς μια είδηση για έναν νεκρό και τελείως άλλο να τον δεις εσύ ο ίδιος, να δεις με τα μάτια σου το αποτέλεσμα του αγρίου εγκλήματος που έχει διαπραχθεί. Μόνο τότε καταλαβαίνεις την πραγματικότητα της κατάστασης στην πραγματική της διάσταση και βιώνεις το απόλυτο σοκ”

Γιώργου Βασιλάκη. Είναι σπαρτακτική η περιγραφή του για τα δευτερόλεπτα που ακολούθησαν την έκρηξη: «Ο ίδιος κειτόταν στο πάτωμα με το σώμα του διαμελισμένο. Η βόμβα είχε εκραγεί στα χέρια του. Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψω την εικόνα του νεκρού υποασπιστή μου, που δεν αναγνωριζόταν, μια εικόνα που δεν θα ξεχάσω ποτέ όσο ζω. Χρειάστηκε να περάσει αρκετή ώρα για να βεβαιωθεί ότι ο Γιώργος ήταν το μόνο τραγικό θύμα της έκρηξης, μιας έκρηξης που στόχο δεν είχε εκείνον, αλλά εμένα. Ένας άλλος άνθρωπος είχε σκοτωθεί στη θέση μου...».

Ο Μ. Χρυσοχοϊδης είχε απόλυτο δικαίωμα πως εκείνον ήθελαν να βγάλουν από τη μέση, το αναφέρει άλλωστε και η προκήρυξη που του κατονομάζει ως στόχο της επίθεσης: «Να αποσύρουμε έναν εκλεγμένο πολιτικό που φέρσε τη σπλήτη του σερίφη». Να τον βγάλουν από τη μέση ακριβώς επειδή πέτυχε εκεί που αποτύχαν από τη δεκαετία του '70 όλοι οι άλλοι.

Η Αντιτρομοκρατική

Το βιβλίο περιγράφει διεξοδικά την αναδιάρθρωση της Αντιτρομοκρατικής, τη βελτίωση των μεθόδων, των υποδομών και της επικοινωνιακής στρατηγικής της Αυτονομίας μετά τη δολοφονία της Βιργινίας Κωνσταντίνου, την εξέλιξη μετά τη δολοφονία του Σόντηερ, τον πληροφιοδοτή με το όνομα «X» που δεν αποκαλύπτει, τις επιτυχημένες επιλογές των συνεργατών του. Καταρριπτεί, επίσης, την πεποιθήση πως η εξάρθρωση της «17N» οφειλόταν αποκλειστικά σε ένα τυχαίο γεγονός (την έκρηξη της βόμβας στα χέρια του Σάββα Ξηρου στις 29 Ιουνίου του 2002). Ενδειξεις για τον ρόλο του Αλέξανδρου Γιωτόπουλου στη «17N» υπήρχαν στην ομάδα Χρυσοχοϊδη ήδη ένα χρόνο νωρίτερα, μετά την καταγραφή των οπαδών της ένοπλης βίας ανάμεσα στους αντιφρονούντες, τα χρόνια της δικτατορίας στο Παρίσι: «Όσους μπορούσαμε τελικά να καταγράψουμε, αρχίσαμε να τους ψάχνουμε. Τι είχαν απογίνει μετά το τέλος της δικτατορίας, πού βρισκόταν τώρα και τι απόψεις εξέφραζαν; Ήδη με τις πρώτες σιωπηλές έρευνες που έκανε η Αντιτρομοκρατική, μόνο δύο άτομα δεν μπορούσαμε να βρούμε τι απέναν και πού βρισκόταν. Ο ένας από αυτούς εντοπίστηκε εντέλει στην Πολωνία να ζει μια ζωή που δεν ήγειρε υποψίες. Ο δεύτερος ήταν ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος. Το εντυπωσιακό ήταν ότι, όσο και αν ψάξαμε, όσους και αν ρωτήσαμε διακριτικά, κανένας δεν ήξερε το παραμικρό για το τι είχε κάνει μετά το Παρίσι. Ήταν σαν να τον είχε καταπιεί η γη».

Την απάντηση, ωστόσο, στο ερώτημα γιατί τα κατάφερε ο Χρυσοχοϊδης, πέρα από τη δική του αναφορά στο αίμα, ίσως να τη δίνουν και οι πρώτες 130 σελίδες του βιβλίου, που αποτελούν μια γοητευτική και ζωντανή περιγραφή των παιδικών και νεανικών του χρόνων σε ένα χωριό στην Ημαθία, της αγροτικής ζωής και της επίμονης και σκληρής ζωής στα χωράφια, των πρώτων βημάτων στο πανεπιστήμιο και της πολιτικής του πορείας έως την υπόθεση Οτσαλάν. Περιγράφουν έναν άνθρωπο που είχε μάθει να δουλεύει πολύ σκληρά και να φέρνει αποτελέσματα και, εντέλει, αυτό ήταν μάλλον το κλειδί για την επιτυχία του: «Ήμουν ανέκαθεν πραγματιστής, καθώς είχα μάθει από παλιά στις δυσκολίες της επιβίωσης και στη σκληρή δουλειά ως τον μόνο τρόπο να έχεις αποτέλεσμα. Όταν χρειάζεται να δουλέψεις στο χωράφι, δεν έχεις μεγάλη ανοχή στις θευρίες. Οργάνωσι σημαίνει ανεβάνω πάνω στο τρακτέρ και δουλέψω μέρα και νύχτα για να γίνει η δουλειά. Μετά παίρνω μια φρέζα για να κάνω το χωμα πιο ψιλό και μετά τη σπαρτική μηχανή για να σπείρω. Αυτό απαιτούν μάθο και όχι λόγια του γραφείου. Το ίδιο μάθημα πιστεύω ότι ίσχυε σε κάθε δουλειά που έκανα από τότε και βέβαια στην πολιτική». Τα αποτελέσματα τον επιβεβαιώνουν.